

ДОНКА

/Опира се не дава децата; турчинът ги дърпа, блъска
и; ~~тук~~ тя го блъсва тъй силно що той пада на земята.
От солдатите едни се смеят и се гаврят на турчина,
а други киват с глава и дават знак на Донка да умича
с децата/.

СТАРИЙ ТУРЧИН

/Става и се спуща пак с псувни връз Донка, улавя мо-
миченцето, Райна и го тегли да го отнеме от ръцете
и/.

ДОНКА

/Стиска детето и дърпа се да го не дава/

СТАРИЙ ТУРЧИН /към турците/

Какво стоите, дръжте таз к...
дръжте децата да ги отнемем.
Те не са нейни; турски деца са.

ДОНКА /излеком/

Да би сам дявол не би намислил
по-зло да каже и да направи...

/Няколко турци и кадъни спущат се да й отнемат
децата; тя ги брани и вика:/

Моя са рожба, моя отхрана!

/Турците отнемат момиченцето и го дават на тур-
чина; момченцето пищи и се стиска у майка си;
тя се борличка да го недава, плаче и дума:/

Дечицата ми! Ох, Боже милий!

Как търпиш, Боже, Господ не си ли?

ТАНА

Заклахте мойте; тез ги не давам,
и щесе бия със вас, проклети,
доде ми тука главата слети.